

Historia miast i gmin

Dodano: 30 kwietnia, 2020

Autor: Administrator

Adres: <https://powiat.koszalin.pl/turystyka/historia-miast-i-gmin/>

BĘDZINO

[Oficjalna strona www](#)

Wieś Będzino i obszar dzisiejszej gminy do 1512 roku były własnością klasztoru w Darginiu. Później została ona wykupiona przez biskupów kamieńskich. W 1592 roku książę biskup Kazimierz IX kazał wybudować na terenach pobliskiej wsi Łękno pałac, któremu nadał swoje imię. Początkowo mieszkali tam duchowni, później, pod koniec XVIII wieku stał się siedzibą generalnego dzierżawcy pruskiego urzędu królewskiego w Koszalinie. Sto lat później na miejscu starego pałacu wybudowano nowy, który nie przetrwał jednak II wojny światowej. Wojenną zawieruchę przetrwał natomiast klasycystyczny dwór w Pleśnej, na północy gminy. W 1809 roku urodził się tutaj Albrecht von Room, późniejszy feldmarszałek i minister wojny w rządzie Bismarcka, główny reformator armii pruskiej i współtwórca zwycięstw w wojnach z Austrią i Francją.

BIESIEKIERZ

[Oficjalna strona www](#)

Majątkiem wspomnianych już Krankfparów były także tereny innej dzisiejszej gminy - Biesiekierza. Pierwsze wzmianki o Biesiekierzu pochodzą z XIV wieku, kiedy to Krankfparowie odsprzedali Biesiekierz, a także Nosowo i kilka innych, mniejszych włości biskupowi kamieńskiemu Filipowi Lumbachowi. Wieś przez kolejne wieki była ważnym ośrodkiem gospodarki rolnej. Warto wspomnieć, że podczas kampanii napoleońskiej stacjonowały tu wojska francuskie, a - jak podaje legenda - w cieniu rozłożystego dębu w pobliskim Parsowie odpoczywał sam Napoleon Bonaparte.

BOBOLICE

[Oficjalna strona www](#)

Liczne odkrycia archeologiczne świadczą, że już na przełomie VIII i IX wieku na terenie obecnych Bobolic istniały aż dwa wczesnośredniowieczne grody: pierwszy tam, gdzie dziś znajduje się stadion, drugi natomiast - nad rzeką Chociel. Korzystne usytuowanie na szlaku handlowym łączącym Wielkopolskę z wybrzeżem Bałtyku spowodowało rozwój osady miejskiej. Do połowy XIII wieku Bobolice, wraz z przyległymi doń ziemiami wchodziły w skład Kasztelanii Kołobrzesckiej. W 1248 roku książę pomorski Barnim I oddał je we władanie biskupom kamieńskim. Prawa miejskie Bobolice otrzymały w 1340 roku z rąk biskupa Fryderyka von Eickstadta. Później miasto często zmieniało właścicieli. Były to między innymi rycerskie rody Glasenappów, Ebersteinów, Kleistów, Massowów, następnie ponownie książęta pomorscy, wreszcie znów biskupi kamieńscy. Te zmiany,

niezadko dokonywane w wyniku rozbojów nie sprzyjały rozwojowi Bobolic. W 1740 roku miasto liczyło 856 mieszkańców. Liczba ta zwiększyła się - niemal pięciokrotnie - dopiero ponad sto lat później. W 1872 roku ustanowiono tu siedzibę powiatu. W 1932 roku przeniesiono ją jednak do Koszalina. Miasto zostało znacznie zniszczone w wyniku walk w roku 1945. Odgruzowano je dopiero w latach sześćdziesiątych minionego stulecia. Wtedy też rozpoczęto jego rozbudowę.

MANOWO

[Oficjalna strona www](#)

15 kilometrów na południowy wschód od Koszalina, na trasie do Bobolic znajduje się wieś Manowo - siedziba gminy, na terenie której znajduje się jedno z najstarszych świadectw osadnictwa na Pomorzu Środkowym. W lesie nieopodal Grzybicy znajduje się bowiem miejsce owiane mgłą tajemniczości: starożytne kamienne kręgi - prawdopodobnie ośrodek kultu Gotów, którzy przybyli tu z północnej Europy około 70 roku naszej ery. O samym Manowie źródła wzmiankują w XIV wieku, dokładniejsze zaś wiadomości pochodzą dopiero z roku 1784. W dokumentach biskupstwa kamieńskiego opisywane jest ono jako siedziba rycerska

z folwarkiem, owczarnią, młynem wodnym, karczmą, kuźnią, jednym kaznodzieją, jednym kościelnym, czterema zagrodnikami i 23 paleniskami, czyli - domostwami. Pod koniec XIX wieku przechodzi na własność księcia Antoniego Hohenzollern - Sigmarin, a następnie jego potomków - aż do zakończenia II wojny światowej, gdy przejęte zostaje przez państwo polskie.

MIELNO

[Oficjalna strona www](#)

Dzieje Mielna niemal od swojego zarania są ściśle związane z dziejami Koszalina. Po raz pierwszy nazwa „Moellen” pojawia się już w dokumencie lokacyjnym Koszalina z 1266 roku. Wiadomo, że wieś należała wówczas do rodziny Schlieffenów z Kołobrzegu, którzy jednak w 1333 roku odsprzedali ją innemu kołobrzieskiemu rodowi - Damitzów. Damitzowie władali Mielnem przez cztery i pół wieku. Mielno miało przede wszystkim charakter rybacki, podobnie jak sąsiednie miejscowości - Czajcze i Unieście, które pełniły niegdyś także rolę koszalińskiego portu. Obecne jezioro Jamno było wówczas bałtycką zatoką. Nanoszony przez wieki morski piasek spowodował, że dziś jezioro z Bałtykiem łączy tylko wąski kanał między Unieściem i Łazami. W połowie dziewiętnastego stulecia Mielno zaczęło przekształcać się w typową miejscowość wypoczynkową. Gmina Mielno uzyskała w 2017 roku prawa miejskie.

POLANÓW

[Oficjalna strona www](#)

W cieniu Świętej Góry, liczącego 158 metrów wzniesienia na skraju Pojezierza Bytowskiego leży Polanów. Na przełomie XIII i XIV wieku stanęła tu chrześcijańska kaplica, wybudowana prawdopodobnie przez cystersów z Pelplina. Słynęła z cudownego obrazu matki Boskiej i cudownego źródła, do których zdążali pielgrzymi z całego Pomorza. Przetrwała do czasów reformacji. Prawa miejskie Polanów otrzymał w 1319 roku. W 1436 przeszedł pod panowanie biskupów kamieńskich pod władanie książąt pomorskich. Po wojnie trzydziestoletniej znalazł się w granicach państwa brandenburskiego. Rozwój miasta nastąpił w XIX wieku. W 1843 roku powstała tu cegielnia, a w latach dziewięćdziesiątych – pierwsza linia kolejowa, łącząca Polanów ze Sławnem i Żydowem. Po utworzeniu kąpieliska nad Zalewem Polanowskim stał się centrum wypoczynkowym ówczesnego powiatu sławieńskiego. W 1945 roku miasto zostało spalone przez wojska radzieckie, które – zanim przekazały je administracji polskiej – wywiozły do ZSRR tory kolejowe i kompletne wyposażenie miejscowych zakładów przemysłowych i rzemieślniczych. Blisko Polanowa leży Krąg – dawna siedziba rodu Podewlisów, w którym do dziś zachował się piękny renesansowy zamek. Do najbardziej znanych miejsc gminy należy także Żydowo, gdzie znajduje się jedna z dwóch największych w Polsce elektrowni szczytowo – pompowych.

SIANÓW

[Oficjalna strona www](#)

Canowe, Sanowe, Czanow, Zanow, a obecnie - Sianów. Dzieje tego miasta sięgają przełomu trzynastego i czternastego stulecia. Po raz pierwszy - pod nazwą Canowe - pojawia się w dokumencie z 1276 roku. Należał do starego pomorskiego rodu Święców. W 1343 roku, z rąk Piotra Święcy otrzymał prawa miejskie. Wówczas również Piotr Święca wzniósł między rzekami Unieścią i Polnicą warowny zamek, który przetrwał aż do początków osiemnastego stulecia. Wkrótce po lokacji miasto przeszło pod władanie książąt pomorskich, a od 1653 stało się własnością Hohenzollernów. W czasie wojen napoleońskich w Sianowie stacjonowały wojska polskie - dowodzony przez płk. Sułkowskiego I Pułk Legionów Dąbrowskiego. Sianów słynie z najstarszej w Polsce fabryki zapalek. Powstała ona w 1845 roku, a jej pierwszym właścicielem był August Kolbe. W 1945 roku, po wkroczeniu Armii Czerwonej jej wyposażenie wywieziono do Związku Radzieckiego, ale - wysiłkiem polskich władz już dwa lata później udało się wznowić produkcję.

ŚWIESZYNO

[Oficjalna strona www](#)

O wsi Świeszyno, siedzibie gminy sąsiadującej z Manowem od zachodu wiadomo, że po 1510 roku była przedmiotem sporu między wielmożami Paulem Krankfparem a Ventzem von Moenchow. Dopiero w 1523 biskup kamieński Erazm rozstrzygnął waśń na korzyść syna Krankfpara, Henninga, który wkrótce, za 2600 florenów reńskich sprzedał ją klasztorowi cysterek z Koszalina. O bogatej historii tej gminy świadczą także zabytki: osada kultury pomorskiej z cmentarzyskiem ciałopalnym z późnego okresu katońskiego i piętnastowieczny, gotycki kościół w Konikowie, trzynastowieczny kościół w Jarzycach, resztki grodu warownego w Bardzlinie czy zespół pałacowo - parkowy w Strzekęcinie.

